

Draga braćo i sestre,
predragi mladi!

Radostan sam što sam danas s vama i od srca vas pozdravljam. Zahvaljujem nadbiskupu na riječima koje mi je uputio.

Kako je istaknuo, crkva u kojoj se nalazimo posvećena je svetoj Devoti, zaštitnici Kneževine Monako: hrabroj mladoj djevojci koja je znala posvjedočiti svoju vjeru pred nasiljem progonitelja sve do mučeništva. Njezino je tijelo, s Korzike, Providnošću stiglo ovamo, na obalu koja je danas monegaška. Htjeli su ju uništiti, izbrisati svaku uspomenu na nju, a ipak, njezina je žrtva donijela poruku mira i ljubavi Evanđelja još dalje. To nam pomaže razmisliti o tome da je dobro jače od zla, čak i kada se ponekad čini na prvi tren da ono prevladava. Ujedno nas podsjeća da je svjedočanstvo vjere poput sjemena koje može doprijeti i donijeti plod u srcima i na mjestima daleko iznad naših očekivanja i mogućnosti.

U ovoj je crkvi nedavno spomenu svete mučenice Devote pridružen i spomen svetoga Carla Acutisa, još jednoga mladića zaljubljenoga u Isusa, vjernoga prijateljstvu s Kristom sve do kraja, premda u posve drukčijim vremenima i na drukčiji način: u ljubavi prema bližnjima, u apostolatu putem interneta – čiji je Carlo zaštitnik – te naposljetku u bolesti.

Dragi mladi, ova nas dva svetca ohrabruju i potiču da ih nasljedujemo. I danas, kao što ste spomenuli, vjera susreće izazove i prepreke, ali ništa ne može zasjeniti njezinu ljepotu i istinu. O tome svjedoče brojni muškarci i žene svih dobi koji, u sve većem broju, žele upoznati Gospodina i žele se krstiti.

U vašim svjedočanstvima govorili ste o svemu tome. Benjamin, kojem zahvaljujem na onome što je podijelio, pita kako ne dopustiti da nas rastresenosti svijeta – našega svijeta koji se neprestano mijenja – odvedu daleko od nas samih, od drugih i od Boga. Njegovo je pitanje važno i dotiče temeljni vid kršćanskoga života: živost odnosa s Kristom i, u njemu, osjećaj jedinstva koji se rađa u nama samima i međusobno. Jedan veliki odgojitelj mladih rekao je o tome da je “korijen jedinstva života u srcu [...] to je stvar srca, dar Božji koji treba ponizno moliti” (C. M. Martini).

Moderno i postmoderno doba obogatili su nas mnogim dobrima koje nam nude poticaje i mogućnosti prije nepoznate: od kulturnoga do medicinskoga i zdravstvenoga područja, od tehnike do komunikacije. No, istodobno nas suočavaju i s važnim izazovima koje ne smijemo zanemariti, nego ih moramo prihvatiti jasno i svjesno. Kao što je Benjamin rekao, živimo u svijetu koji kao da stalno žuri, željan novosti, sklon fluidnosti bez trajnih veza, obilježen gotovo prisilnom potrebom za stalnim promjenama: u modi, u izgledu, u odnosima, u idejama, pa čak i u dimenzijama osobe koje su sastavni dio njezina identiteta.

No, ono što životu daje čvrstoću jest ljubav: prije svega iskustvo Božje ljubavi, a potom i ona prosvjetljujuća i sveta stvarnost uzajamne ljubavi među ljudima. Ljubiti, s jedne strane, znači biti otvoren rastu i promjeni, ali s druge strane zahtijeva vjernost, postojanost i spremnost na žrtvu u svakodnevici. Samo tako nemir nalazi mir, a nutarnja praznina o kojoj je govorila Andreia ispunja se – ne prolaznim stvarima, ne virtualnim odobravanjem tisuća “lajkova”, niti umjetnim i ponekad nasilnim pripadnostima. Potrebno je osloboditi vrata srca od svega toga, kako bi zdravi i osvježavajući zrak milosti ponovno mogao prožeti njegove odaje i kako bi snažan dah Duha Svetoga ponovno mogao napuniti jedra našega života, vodeći ga prema istinskoj sreći.

Sve to, dragi moji, zahtijeva molitvu, trenutke tišine i slušanja, kako bi utihnula užurbanost činjenja i govorenja, poruka, "reelova" i razgovora, te kako bismo mogli produbiti i kušati ljepotu stvarnog zajedništva. Sveti Carlo Acutis govorio je o Euharistiji kao o "autocesti prema nebu", a o euharistijskom klanjanju kao o kupki sunčeve svjetlosti koja može "osunčati" dušu.

U tome možemo pronaći i odgovor na Ethanovo pitanje o neposrednoj pripravi za krštenje u uskrstnoj noći: živjeti Veliki tjedan promatrajući otajstva Gospodinove muke, u ozračju slušanja glasa Duha i onoga što se događa u vlastitom srcu, pretvarajući to u priliku za miran i dubok pregled vlastitoga života – prošloga i sadašnjega.

Ako je to važno za duhovni život i molitvu, jednako vrijedi i za djelotvornu ljubav. Ethan je pitao kako možemo svjedočiti dar života koji primamo u Kristu, a Sophie kako biti svjedoci nade onima koji, obilježeni patnjom, riskiraju izgubiti svjetlo i utjehu vjere. Pred izazovima Isus nas je poučio: "Ne budite zabrinuti kako ili što ćete govoriti. [...] Ta ne govorite to vi, nego Duh Oca vašega govori u vama!" (Mt 10,19-20). Te su riječi izrečene u kontekstu progona zbog Evanđelja, ali možemo ih primijeniti na svaku situaciju u kojoj nas ljubav potiče suočiti se s važnom kušnjom. Riječi i djela svjedočanstva i nade ne nastaju iz improvizacije; one dolaze iz dubokog odnosa s Bogom, u kojemu i sami pronalazimo temeljne odgovore života. Ako je otvoren kanal Njegova djelovanja u nama i ako je otvoreno uzajamno darivanje u kojemu taj odnos ljubavi postaje zajednički dar, možemo imati povjerenja da će prave riječi i potrebna snaga doći u pravi čas.

U tom se svjetlu može razumjeti i lijepa, ali ponekad pogrješno shvaćena rečenica svetoga Augustina: "Ljubi i čini što hoćeš". Ljubi – to znači: budi besplatan dar Bogu i drugima; budi blizu i ne udaljuj se, čak i kada ne možeš riješiti sve probleme. Ostani, s ljubavlju i vjerom. Monako je lijepa zemlja, ali pravu ljepotu donosiš ti kada znaš pogledati u oči onome koji trpi ili onome tko se osjeća nevidljivim među svjetlima grada.

Tako je sveta Devota našla snagu darovati svoj život do kraja, a tako je i sveti Carlo Acutis živio svoj put svetosti, ostavljajući trag svjetla čak i u svijetu interneta.

Dragi mladi, ne bojte se darovati sve: svoje vrijeme, svoje snage, Bogu i braći. Ne bojte se potpuno posvetiti Gospodinu i drugima. Samo ćete tako pronaći uvijek novi okus i sve dublji smisao života. Svijet treba vaše svjedočanstvo kako bi nadvladao zablude našega vremena i suočio se s njegovim izazovima, a ponajviše kako bi ponovno otkrio slatki okus ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Vama, mladim katekumenskim pripravicima koji se spremate za krštenje, i vama koji ste već primili taj dar milosti, upućujem najsrdaniju želju: živite u Kristu pun i autentičan život; budite, za dobro svih, u vjeri, nadi, pravednosti i ljubavi – graditelji mira. Vi ste mlado lice ove Crkve i ove države. Monako je mala zemlja, ali može biti velik laboratorij solidarnosti i prozor nade. Nosite Evanđelje kroz odabire onoga što radite, u društvenom i političkom djelovanju, dajući glas onima koji ga nemaju i šireći kulturu brige o drugima. Sve prikažite Bogu kao dar i živite sve kao poslanje koje vas želi učiniti prijateljima u Kristu i vjernim suputnicima na putu.

Povjeravam vas zagovoru Marije, naše Majke, svete Devote i svetoga Carla Acutisa. Od srca vam udjeljujem svoj blagoslov.